

DA

DA

DA

EUROPA-KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 7.10.2010
KOM(2010) 549 endelig

**MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET, RÅDET,
DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG OG
REGIONSUDVALGET**

Beskatning af den finansielle sektor

{SEK(2010) 1166 endelig}

**MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET, RÅDET,
DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG OG
REGIONSUDVALGET**

Beskatning af den finansielle sektor

1. BAGGRUND

Den nylige finanskrisen har understreget, at der er behov for et mere robust finansielt system i betragtning af de omkostninger, finansiell ustabilitet medfører for realøkonomien. Desuden er der adskillige vigtige udfordringer i forbindelse med udvikling, ressourceeffektivitet og klimaændringer, som har betydelige budgetmæssige virkninger. På den baggrund er spørgsmålet, om en yderligere beskatning af den finansielle sektor kan være en potentiel indtægtsgenererende løsning?

Det Europæiske Råd konkluderede den 17. juni 2010 som forberedelse til G20-topmødet i Toronto, at "EU bør føre an i bestræbelserne for at fastsætte en global tilgang for indførelsen af en ordning med afgifter og skatter for de finansielle institutioner med henblik på at bevare lige vilkår på verdensplan og vil kraftigt forsvare denne holdning over for sine G20-partnere. Indførelsen af en global afgift på finansielle transaktioner bør undersøges nærmere og udvikles yderligere i den forbindelse."

Europa-Parlamentet har også drøftet spørgsmål vedrørende den finansielle sektor og beskatning. Navnlig opfordrer det i sin beslutning af 10. marts 2010 Kommissionen og Rådet til at undersøge, i hvilken udstrækning en afgift på finansielle transaktioner kan anvendes til at finansiere udviklingssamarbejde, støtte udviklingslandenes bestræbelser for at modvirke klimaændringer og bidrage til EU-budgettet. Nogle medlemsstater har allerede truffet foranstaltninger med hensyn til beskatning af banksektoren.

Disse debatter finder ikke kun sted i Den Europæiske Union. Der er virkelig tale om spørgsmål, som afspejler, at finanskrisen og dens konsekvenser er globale og systemiske. Der er i G20 blevet drøftet nye former for beskatning. Der er imidlertid ikke opnået global enighed om yderligere skatteinstrumenter¹. Senest er spørgsmålet om at beskatte finansielle transaktioner blevet drøftet som et vigtigt punkt under FN-plenarmødet på højt plan om årtusindudviklingsmålene. Desuden har Den Højtstående Rådgivende Gruppe vedrørende Finansiering af Klimaændringer, der er oprettet af FN's generalsekretær, også set nærmere på det indtægtsforøgende potentiale i nøglesektorer, som er aktive på globalt niveau, herunder den finansielle sektor, men også den internationale luft- og søtransport.

Denne meddelelse skal bidrage til debatten ved at gøre rede for to instrumenter, en afgift på finansielle transaktioner og en afgift på finansielle aktiviteter.

¹ I konklusionerne fra G20-topmødet i Toronto blev det anført, at parterne var enige om, at den finansielle sektor burde yde et rimeligt og betydeligt bidrag til at betale for byrderne i tilknytning til eventuelle offentlige indgreb for at rette op på det finansielle system eller finansielle løsninger samt mindske risiciene fra det finansielle system. Parterne anerkendte, at der var forskellige politiske tilgange til at nå dette mål. Nogle lande vil søge at indføre en finansiell afgift. Andre lande følger andre tilgange.

2. MÅL OG BEGRUNDELSE FOR YDERLIGERE BESKATNING AF DEN FINANSIELLE SEKTOR

Uanset hvilket skatteinstrument der overvejes, må man stille spørgsmålet om, hvorvidt der er nogen grund til at tilpasse skattesystemet for at få den finansielle sektor til at yde et rimeligt og betydeligt bidrag til de offentlige budgetter? Kommissionen mener, at der er tre hovedargumenter herfor.

For det første vil afgifter som et supplement til den omfattende reform af den finansielle sektor, der er undervejs, kunne bidrage til at styrke finansmarkedernes effektivitet og stabilitet samt mindske deres volatilitet og de skadelige følger af overdreven risikotagning. Den finansielle sektor kan især tage for store risici som følge af en række faktorer, som spænder fra faktisk eller forventet statslig støtte (der resulterer i moralsk hasard) til informationsasymmetrier og aflønningsstrukturer, som sammen med den makroøkonomiske udvikling bidrog til den nylige krise. Derfor skaber den finansielle sektors adfærd negative eksterne virkninger for resten af økonomien. Det er således berettiget at indføre en korrigerende afgift for at internalisere sådanne eksterne virkninger, forudsat at den kan fastlægges således, at dette mål nås.

Den finansielle og økonomiske krise har fremhævet en række u hensigtsmæssige incitamenter i den finansielle sektor samt svagheder i regulerings- og tilsynsrammerne for det finansielle system. Som følge deraf er der vedtaget, eller er man i færd med at udarbejde betydelige reguleringsreformer². Der er bred enighed om, at det er væsentligt at få gennemført regulerings- og tilsynsreformer for at styrke det finansielle systems modstandsdygtighed og stabilitet.

Kommissionen har foreslået nye krisestyringsordninger med sigte på at forbedre de offentlige myndigheders kapacitet til at forvalte konkurser i banksektoren³. Dette vil indebære, at der oprettes et netværk af nationale saneringsfonde, som finansieres af en bankafgift. Kommissionen har gjort rede for sin mening om dette spørgsmål i en nylig meddelelse (KOM(2010) 254 endelig) og vil forelægge yderligere oplysninger om sine forslag i nær fremtid.

Yderligere afgifter vil, samtidig med at de er en indtægtskilde, indirekte og som et supplement til regulering kunne bidrage til at forbedre den finansielle sektors stabilitet ved at få den til at afholde sig fra visse risikobetonede aktiviteter.

For det andet anses den finansielle sektor for at bære en stor del af ansvaret for krisens opståen og omfang og dens negative følger for de offentlige gælds niveauer i hele verden. En anden begrundelse for yderligere afgifter kunne også være den omstændighed, at visse regeringer ydede betydelig støtte til sektoren under krisen, og at den derfor bør yde et rimeligt bidrag til gengæld herfor. Ved at bidrage til finanspolitisk konsolidering, ekstra ressourcer og økonomisk effektivitet vil nye afgifter i den finansielle sektor kunne bidrage til at skabe de rette betingelser for en mere holdbar vækst, således som det er forudset i Europa 2020-strategien.

² Kommissionen anfører en række initiativer i sin meddelelse KOM(2010) 301 endelig.

³ KOM(2009) 561 endelig.

For det tredje er de fleste finansielle tjenesteydelser fritaget for merværdibeskatning i EU. Grunden hertil er, at størsteparten af indtægterne fra finansielle tjenesteydelser er baseret på fortjenstmargener og derfor ikke er lette at beskatte under det gældende momssystem.

Der er derfor en række argumenter, der taler for, at den finansielle sektor kunne yde et mere rimeligt og betydeligt bidrag til de offentlige finanser. Denne debat finder sted i en generel kontekst med finanspolitisk konsolidering i EU og andre steder og på et tidspunkt, hvor verden står over for mindst to hastende globale politikudfordringer med store budgetmæssige virkninger. EU har afgivet betydelige tilsagn vedrørende klimabeskyttelse og udvikling⁴. For at disse forpligtelser kan opfyldes, bør mulighederne for nye indtægtskilder undersøges nærmere⁵.

EU-medlemsstaterne er begyndt at indføre nationale skatteinstrumenter for at tage disse udfordringer op. Det er vigtigt, at en sådan udvikling finder sted inden for koordinerede rammer. Ellers vil forskellige nationale systemer, hvor der opkræves afgifter på forskellige beskatningsgrundlag, kunne give anledning til skattearbitrage og resultere i allokeringsforvridninger mellem de finansielle markeder i EU. Hvis der indføres ukoordinerede nationale løsninger, vil det også kunne medføre dobbeltbeskatning og fragmentering af den finansielle sektor, hvilket vil skade det indre markedes rette funktion.

Eventuelle skattemæssige foranstaltninger skal også ses i en bredere kontekst i forbindelse med de igangværende bestræbelser for at iværksætte en reguleringsreform af den finansielle sektor, bl.a. med sandsynlighed for højere kapitalkrav, og drøftelser om mulighederne for at indføre bankafgifter. Der skal tages hensyn til de samlede virkninger af sådanne foranstaltninger (især hvis de ikke koordineres omhyggeligt og indføres gradvis), således at man undgår at bringe en levedygtig finansiell sektor, der på korrekt og effektiv vis er i stand til at finansiere den øvrige økonomi, i fare.

3. AFGIFT PÅ FINANSIELLE TRANSAKTIONER

Formålet med afgiften på finansielle transaktioner er at beskatte værdien af individuelle transaktioner. For at opnå en vidtrækkende dækning bør den anvendes på en bred vifte af finansielle instrumenter (f.eks. aktier, obligationer, valutaer og derivater), også selv om det i nogle af de nuværende forslag forudses at begrænse anvendelsesområdet til en del deraf (f.eks. en afgift på valutatransaktioner)⁶.

⁴ De udviklede lande blev i Københavnsaftalen også enige om et mål, der går ud på i fællesskab at mobilisere 100 mia. USD om året i 2020, med henblik på at afhjælpe udviklingslandenes behov i deres kamp mod klimaændringerne. For at nå årtusindudviklingsmålene gav EU tilsagn om, at det vil øge sin officielle udviklingsbistand til 0,7 % af sin bruttonationalindkomst inden 2015, hvilket kan medføre en fordobling af EU's officielle udviklingsbistand fra næsten 50 mia. EUR i 2008 til ca. 100 mia. EUR i 2015.

⁵ Kommissionens tjenestegrene har udarbejdet et arbejdsdokument vedrørende innovativ finansiering på globalt niveau (SEK(2010) 409 final), som vurderer, om innovativ finansiering på globalt niveau vil kunne øge indtægterne med henblik på at imødegå ovennævnte udfordringer.

⁶ Arbejdsdokumentet fra Kommissionens tjenestegrene behandler kort valutaafgiften. I forbindelse med denne meddelelse omfatter den bredt baserede afgift på finansielle transaktioner børshandlede obligationer og derivater samt unoteret (over-the-counter, OTC) handel med instrumenter, som omfatter transaktioner med derivater samt valutaspotforretninger.

3.1. Indtægtsaspekter

Indtægtpotentialet og omfanget af de økonomiske virkninger, der er knyttet til en afgift på finansielle transaktioner, varierer betydeligt afhængigt af dens anvendelsesområde og dækning (global, EU-omfattende eller national) og omfanget af handelen i en given jurisdiktion. Så længe der ikke er international enighed om at anvende en sådan afgift, vil indtægterne afhænge af, om mobile handelsaktiviteter flyttes. De berøres også af mulighederne for omgåelse gennem omlægning af finansielle produkter og af den valgte afgiftssats.

Globalt anslås det, at afgiftsprovenuet i 2006 ville have andraget ca. 60 mia. EUR for aktie- og obligationstransaktioner med en afgiftssats på 0,1 %. Ifølge en række undersøgelser tidobles dette beløb, hvis derivater inkluderes. Der er imidlertid nogle tekniske problemer forbundet med derivater, såsom fastlæggelse af afgiftsgrundlaget⁷, samt tvivl om, hvorvidt indtægtsoverslagene er nøjagtige. Erfaringerne har vist, at der er en stor forskel mellem forventede og faktiske indtægter. Der består også en række åbne spørgsmål i forbindelse med valutatransaktioner, hvis der kun pålægges afgifter på nationalt plan⁸. Hvis afgiftsgrundlaget kun omfatter børshandlede aktier og obligationer, vil provenuet beløbe sig til 20 mia. EUR i EU-27⁹. Hvis man medtager derivater, vil indtægtsoverslagene være meget højere, op til 150 mia. EUR ifølge en række beregninger. Hvis der anvendes en snæver valutatransaktionsafgift med en sats på 0,005 % på de valutaer, der handles mest i verden (baseret på data fra 2007), vil man kunne opnå et provenu på 24 mia. EUR om året.

Dette provenu vil i vid udstrækning blive opkrævet i et begrænset antal lande, hvor handelsaktiviteterne er koncentreret. Denne ulige fordeling vil være endnu større, hvis man også inkluderer derivater. På den ene side vil dette kunne komplicere opnåelsen af en aftale om en afgift, idet alle lande vil skulle anvende afgiften, mens kun ganske få lande opnår indtægter herfra. På den anden side kan det argumenteres, at investorer fra hele verden benytter de centrale markedspladser. Derfor bidrager alle brugerne til afgiftsprovenuet, hvilket giver det en global dimension. Af den grund er afgiften på finansielle transaktioner potentielt en god indtægtskilde på globalt niveau.

Det er imidlertid vigtigt at overveje den økonomiske byrde, der er knyttet til afgiften. Generelt vil afgifter på den finansielle sektor sandsynligvis medføre en vis indtægtsomfordeling fra aktionærer, ledere eller markedsdeltagere til den almindelige befolkning. Afgiftsbyrden vil formodentlig delvis blive væltet over på klienter og gennemsnitskunder, men det afhænger af skatteydernes evne til at undgå afgiften. Indirekte vil afgiften også øge finansieringsomkostningerne for de offentlige myndigheder og virksomhederne. Der foreligger ikke nogen empirisk dokumentation for de reelle virkninger.

⁷ For så vidt angår en generel afgift på finansielle transaktioner, vil opkrævningen være relativt let at gennemføre for børshandlede produkter. For handel med unoterede produkter vil afgiftsforvaltningen være mere kompleks, men dog mulig på baggrund af tendensen i retning af skærpede registreringsforpligtelser og Kommissionens forslag til forordningen om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre, KOM (2010) 484/5.

⁸ Ekspertgrupper, der er tilknyttet styringsgruppens taskforce om internationale finansielle transaktioner i forbindelse med udvikling, har af forskellige grunde anbefalet, at valutatransaktionsafgifter anvendes globalt. <http://www.leadinggroup.org/article668.html>.

⁹ Antagelserne er et fald i handelsmængderne på 30 % for obligationer og 20 % for aktier.

3.2. Virkninger for markedseffektiviteten og den økonomiske stabilitet

Et af de argumenter, der taler for indførelsen af afgiften på finansielle transaktioner, er, at den vil kunne gennemføre "forurenere betaler"-princippet og derfor også vil bidrage til at internalisere de potentielle negative eksterne virkninger af den finansielle sektors aktivitet. Det er blevet fremført, at en bredt baseret afgift på finansielle transaktioner vil kunne bidrage til at stabilisere de finansielle markeder ved at mindske kortsigtet spekulationshandel gennem sanktionering af uønskede transaktioner på finansmarkedet, specielt højfrekvenshandel.

Der må tages hensyn til adskillige aspekter. For det første er det uvist, om man vil opnå øget effektivitet, idet afgiften måske vil øge prisvolatiliteten ved at mindske likviditeten, f.eks. på markeder, der benyttes til risikodækning. For det andet, mangler man, selv om højfrekvenshandelens værdi for økonomien er tvivlsom, stadig at undersøge, i hvilket omfang denne aktivitet var en af hovedårsagerne til de negative eksterne virkninger under krisen. For det tredje beskatter afgiften på finansielle transaktioner bruttotransaktionsværdier. Eftersom afgiften på finansielle transaktioner snarere opkræves på transaktioner end på merværdi, er den kumulativ. Produkter, der hyppigere er genstand for handel, vil være underlagt en højere afgiftsbyrde.

Ideelt bør afgiften på finansielle transaktioner for at øge effektiviteten lægges på "skadelige" eller yderst spekulationsbetonede transaktioner. Men i praksis er det ikke muligt at skelne sådanne transaktioner fra "normale" transaktioner. Derfor vil afgiften på finansielle transaktioner skulle opkræves på det bredest mulige grundlag, således at dens effektivitetsmål kan nås. En snævert baseret afgift på finansielle transaktioner vil kunne mindske risikoen for geografisk flytning, hvis den udformes hensigtsmæssigt.¹⁰ Men hvis det kun er visse transaktioner, som beskattes, vil afgiften kunne forvride den finansielle formidling ved at favorisere visse aktiviteter, som ikke vil være underlagt en afgift på finansielle transaktioner. Desuden vil afgiften på finansielle transaktioner afhængigt af udformningen kunne skabe muligheder for omgåelse gennem omlægning og substitution.

For på effektiv vis at mindske de aktiviteter, som indebærer potentielle negative eksterne virkninger på globalt niveau og undgå, at handel flyttes, bør afgiften anvendes i alle finanscentre. Disse globale centre er i vid udstrækning indbyrdes forbundne, og virksomhederne har ikke store omkostninger, når de flytter handel mellem dem. Dertil kommer, at mange finansielle selskaber driver virksomhed med afdelinger i hele verden. Den omstændighed, at afgiften på finansielle transaktioner forudsætter et bredt grundlag for at opfylde effektivitets- og provenumålene, indebærer derfor også, at det er nødvendigt at iværksætte en omfattende global koordination for at mindske risiciene for flytning og afgiftsundgåelse.

3.3. Vurdering

Generelt set kan en afgift på finansielle transaktioner være en hensigtsmæssig løsningsmodel til at generere indtægter, især for at tilvejebringe finansiering til globale politiske mål. Hvis den skal fungere effektivt og rimeligt, bør de deltagende lande søge at nå frem til en aftale om globale finansieringsredskaber, som alle kan acceptere. Kommissionen vil for at opnå en sådan aftale videreføre arbejdet med sine internationale partnere, især i G20.

¹⁰ Udformningen vil afhænge af det nøjagtige grundlag. Det kunne f.eks. være valutatransaktioner eller aktier og obligationer.

En mulighed er at overveje at indføre en afgift på finansielle transaktioner i EU alene. Som bekendt er den finansielle sektor imidlertid en global og sammenkoblet sektor. De finansielle aktiviteter er koncentreret i nogle få finanscentre (både i og uden for EU), som konkurrerer på verdensplan. Finanser er også et komplekst område i stadig udvikling, og de vigtigste aktører har en veludviklet evne til at finde nye og innoverende metoder til at drive forretning og strukturere finansielle transaktioner.

4. AFGIFT PÅ FINANSIELLE AKTIVITETER

Et andet potentielt instrument til at forbedre beskattningen af den finansielle sektor og mindske eventuelle negative eksterne virkninger er afgiften på finansielle aktiviteter, som IMF har foreslået. Afgiften på finansielle aktiviteter beskatter i sin mest omfattende form (efter additionsmetoden) den samlede profit og aflønning. Den kan også udformes således, at den rettes specifikt mod økonomiske afkast og/eller risici¹¹. I modsætning til en afgift på finansielle transaktioner, hvor hver enkelt finansiell markedsdeltager betaler afgift i forhold til sine transaktioner, lægges afgiften på finansielle aktiviteter på selskaber. I det følgende fokuseres der på afgiften på finansielle aktiviteter efter additionsmetoden.

4.1. Indtægtsaspekter

Hvad angår de 22 udviklede økonomier, der er taget i betragtning i IMF-rapporten til G20, vil en 5 %'s afgift på finansielle aktiviteter efter additionsmetoden give et provenu svarende til gennemsnitligt 0,28 % af BNP¹². Hvis man anvender skøn på landeniveau for andelen i BNP til at beregne absolutte tal, vil dette betyde et samlet provenu for de 22 lande på ca. 75 mia. EUR, hvis additionsmetoden benyttes. For EU-27 vil afgiften på finansielle aktiviteter efter additionsmetoden kunne give et provenu på op til 25 mia. EUR.

Den geografiske fordeling af provenuet vil i det store og hele afspejle den finansielle sektors faktiske fordeling i EU. Provenuet er imidlertid ikke lige så koncentreret som i forbindelse med en afgift på finansielle transaktioner. Grunden hertil er, at grundlaget ikke er handelsaktivitet, som primært finder sted i nogle få finanscentre, men snarere aflønning og profit, som er mere jævnt spredt. I denne form vil afgiften på finansielle aktiviteter være bedre egnet til at øge indtægterne til national konsolidering, hvilket er en påtrængende opgave i mange medlemsstater.

Hvad angår den økonomiske byrde, afhænger virkningerne af den konkrete udformning af afgiften. I praksis foreligger der ikke nogen empirisk dokumentation for de reelle virkninger, en afgift på finansielle aktiviteter vil få. Hvis afgiften blev væltet over på kunden og i betragtning af, at der ikke er noget fradrag for erhvervskunder, vil afgiftsbyrden også delvis kunne ende med at blive pålagt brugere af finansielle tjenesteydelser.

4.2. Virkninger for markedseffektiviteten og den økonomiske stabilitet

Virkningerne for de finansielle aktiviteter afhænger af udformningen af afgiften. En afgift på finansielle aktiviteter efter additionsmetoden vil ikke direkte ændre strukturerne på de markeder, hvor de finansielle institutioner er aktive, eftersom den lægges på indtægter, uanset hvordan disse genereres. Dermed diskriminerer den ikke mellem forskellige produkter og

¹¹ Der gøres nærmere rede for sidstnævnte to muligheder i det ledsagende arbejdsdokument.

¹² IMF (2010) Financial Sector taxation —IMF's rapport til G20 og baggrundsmateriale dertil.

afhænger heller ikke af omsætningsniveauet. Dette er et interessant koncept på EU-plan, eftersom det har indtægtpotentiale og tager fat om nogle af de i øjeblikket uløste spørgsmål i forbindelse med beskattningen af finansielle tjenesteydelser.

Afgiften på finansielle aktiviteter beskatter det samlede afkast af de finansielle institutioners forretningsaktiviteter. Det betyder, at den pålægges alle aktiviteter, ikke kun handel. Den ændrer ikke priserne på de finansielle instrumenter, så markedsstrukturen som sådan vil derfor ikke blive berørt. Det betyder også, at den ikke direkte berører højfrekvenshandel.

En afgift på finansielle aktiviteter vil kunne øge de eksisterende incitamenter til profitomlægning gennem flytning af indtægter eller aflønning ud af EU. I betragtning af afgiftsgrundlagets art og behovet for, at finansielle selskaber generelt driver deres basisaktiviteter dér, hvor forbrugerne bor, vil incitamentene til flytning dog kunne mindskes. Dette skal opvejes af den omstændighed, at den tekniske udvikling kan øge den finansielle sektors mobilitet. Endelig vil en isoleret indførelse af en afgift på finansielle aktiviteter fra nogle medlemsstaters side potentielt kunne skabe forvridninger på det indre marked, som vil være uforenelige med behovet for at sikre lige konkurrencevilkår mellem medlemsstaterne.

4.3. Vurdering

Afgiften på finansielle aktiviteter efter additionsmetoden kan fortolkes som en afgift på et mål for den samlede merværdi, der genereres af et selskab i den finansielle sektor¹³. Hvis den udformes som et supplement til den aktuelle moms, er der imidlertid en række tekniske spørgsmål, som skal løses for at indrette de to afgifter efter hinanden. Kommissionen mener, at afgiften på finansielle aktiviteter er en løsningsmodel, der er værd at undersøge nærmere i en EU-kontekst. Det bør bl.a. vurderes, hvilke konkurrencemæssige virkninger den vil have, og om disse virkninger neutraliseres af eventuelle faktorer, der bevirker, at selskaber ikke vælger at flytte deres aktiviteter.

5. GENERELLE KONKLUSIONER OG PERSPEKTIVER

Verden står over for store udfordringer på et tidspunkt, hvor de offentlige budgetter er under stigende pres i hele EU. Disse udfordringer er mange og forskelligartede. De omfatter bl.a. behovet for at forbedre den finansielle sektors stabilitet og funktion for at mindske de negative eksterne virkninger for resten af økonomien og behovet for at konsolidere de offentlige finanser, som har lidt under finanskrisen, samtidig med at forpligtelserne over for udviklingslandene og tilsagnene om at bekæmpe klimaændringerne og den globale ressourcemangel respekteres.

I forbindelse med håndteringen af disse udfordringer er der gode argumenter for på ny at se nærmere på beskattningen af aktiviteterne i den finansielle sektor. Denne sektor bør yde et rimeligt og betydeligt bidrag til de offentlige budgetter, og der er gode grunde til at mene, at dette bidrag bør være højere, end det er nu. Grundene hertil er den særlige position, sektoren har i økonomien, hvilket fremgik så tydeligt under finanskrisen, og den omstændighed, at nogle af dens tjenesteydelser er fritaget for moms.

¹³ Eftersom afgiften pålægges aflønning og vederlag, kan et mål for merværdi blive en potentiel løsning på momsfritagelsen i den finansielle sektor. Der er imidlertid adskillige forhold, der skal belyses for at gøre den forenelig med det gældende momssystem.

Kommissionen vil i sine fremtidige tiltag vedrørende beskatningen af den finansielle sektor tage hensyn til, at det er nødvendigt at skabe de rette betingelser for en rimelig og afbalanceret beskatning af den finansielle sektor, ved at bidrage til mere lige vilkår for den finansielle sektor på det indre marked, såvel i forhold til ikke-finansielle sektorer som internt, med henblik på at minimere de nuværende forvriddinger på grund af momsfrigtagelsen for finansielle tjenesteydelser og reducere eventuel grænseoverskridende dobbeltbeskatning. Den vil også fremme principperne om bedre regulering og bidrage til mere strømlinede og forenklede skatteforhold for finansielle tjenesteydelser på grundlag af en omfattende analyse af de rammer, der eksisterer eller er ved at blive udviklet på nationalt plan, og deres konsekvenser for det indre markeds funktion. Kommissionen vil endvidere tage hensyn til de samlede virkninger af den generelle reguleringsreform i denne sektor.

Innovative finansieringsmekanismer i almindelighed og nye afgifter på den finansielle sektor i særdeleshed kan være et vigtigt element i bestræbelserne på at tage de nuværende globale og europæiske udfordringer op. Som det er konkluderet ovenfor, er afgiften på finansielle transaktioner et instrument, som er mest velegnet til at tilvejebringe indtægter på globalt niveau. Udfordringen består i at udforme en global afgift på finansielle transaktioner, der vil generere tilstrækkelige indtægter, samtidig med at de negative økonomiske virkninger mindskes mest muligt. Kommissionen vil støtte et yderligere undersøgelses- og udviklingsarbejde vedrørende afgiften på finansielle transaktioner og varianter heraf i G20-regi og vil arbejde for at fremme en aftale med de mest relevante internationale partnere. På baggrund af de analyser, der hidtil er gennemført, synes afgiften på finansielle transaktioner at være mindre hensigtsmæssig for en ensidig indførelse på EU-niveau, idet den er forbundet med store risici for flytning af aktiviteter, som vil underminere muligheden for at generere indtægter.

Kommissionen finder på nuværende stadium, at der er større potentiale i en afgift på finansielle aktiviteter på EU-niveau. Dermed vil man kunne tage fat om den nuværende momsfrigtagelse af den finansielle sektor og generere betydelige indtægter. I betragtning af denne afgifts innovative karakter er der behov for yderligere teknisk arbejde vedrørende dens praktiske gennemførelse.

På baggrund af ovenstående konklusioner vil Kommissionen derfor straks gå i gang med at gennemføre en omfattende konsekvensanalyse, som behandler hver enkelt af disse løsningsmodeller mere indgående, således at den kan fremsætte hensigtsmæssige forslag til politiktiltag inden sommeren 2011.